

Broscuța Kao

Broscuța Kao este o broscuță adorabilă. Are culoarea verde ca iarba și câteva cerculețe negre pe spate.

A luat ființă într-o dimineață de vară pe o frunză de nufăr de pe marginea unui lac.

Când a deschis pentru prima oară ochisorii a rămas uimită de frumusețea din jur. A început să

exploreze lumea și, deși nu are alături de ea părinți sau frațiori, un fir invizibil o leagă de toți înaintașii

ei, șoptindu-i parcă tot ce trebuie să cunoască pentru supraviețuire: știe cu ce trebuie să se hrănească,

știe când să se ferească de pericole și de unde vin acestea, știe să se integreze și să facă parte din

marea armonie.

Este prietenoasă cu toate celelalte ființe din jur.

Întâmplarea pe care v-o povestesc a început în momentul în care Kao s-a dus să bea puțină apă din

lac; s-a aplecat ușor și a rămas mută de mirare: .Pe suprafața apei, ca într-o oglindă magică, ea și-a

văzut proiectată imaginea și ceva s-a întâmplat atunci în mintea ei. I s-a părut că este atât de frumoasă,

încât a rămas ore în șir într-o stare de puternică contemplare:

-Ce frumoasă sunt! Ce culoare minunată am! Ce buline negre perfecte! Sunt superbă!

Și zilele au început să curgă una după alta în același mod: Broscuța se trezea dimineața și, grăbită să

ajungă la oglinda apei, nu mai băga pe nimeni în seamă. Nu mai saluta, nu mai răspundea la salut, nu

o mai interesa nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei. Devenise egoistă!

Însă viața își urma cursul în mod firesc. Existau situații în care celelalte viețuitoare îi cereau

ajutorul.

De exemplu, unui melc de apă i se înțepenise cochilia între două pietricele de la mal. Deși o strigase

pe broscuța Kao și o implorase să o ajute, aceasta nu s-a clintit și a rămas în continuare reflectată în

oglanda lacului:

-Ei, lasă, chiar dacă mă cheamă să-l ajut, eu am altceva mai bun de făcut. Să se descurce singur. Cum

a intrat acolo, tot așa o să și iasă!

Altă dată, peștișorul Ra a făcut un salt cam riscant și a aterizat într-o zonă cu apă mică. S-a

zbătut ore întregi și a rugat-o în zadar pe Kao să îl ajute:

-Trebuia să fii mai atent și să nu mai faci salturile acelea prostești. Ce, te crezi acrobat la circ? Acum

fă o magie și ieși din această situație!

Noroc că pe acolo trecea o rață sălbatică. Înțelegând pericolul în care se afla Ra, a dat de câteva ori din aripioare, până când pe suprafața apei s-au format valuri, iar Ra a reușit să înoate din nou până în adânc.

-Mulțumesc, doamnă rață! a spus Ra. -Eiii, na! Mulțumesc, mulțumesc.. De ce îi mulțumești? Mie mi-a stricat oglinda! a spus Kao supărată.

Kao a rămas insensibilă la toate strigătele de ajutor ale celor din jur, și fuseseră numeroase

situații, deoarece, oricât de puternici am fi, uneori avem nevoie de ajutorul celor din jur. Vara înainta în forță, zilele deveneau din ce în ce mai călduroase, iar Soarele aprindea scânteii magice, lucitoare, pe suprafața apei.

Viețuitoarele se retrăgeau la umbră atunci când canicula devenea puternică.

Nu și Kao. Strălucirea Soarelui o atrăgea și mai mult, oglinda în care se privea devenea ireală.

Așa, în ziua cea mai călduroasă a verii, stând pe o piatră de la marginea apei a simțit o senzație ciudată

de încremenire în fața mării oglinzi. Fără să își dea seama, ea începuse să se deshidrateze. A încercat

să intre în apă, dar piciorușele nu au mai ascultat-o. Speriată, a încercat să strige, însă gura i se uscăse

și nu a putut să mai scoată niciun sunet. Sfârșitul i se apropia rapid.

-Vai, ce mă fac? se gândea Kao. Oare m-ar putea ajuta cineva? Dar cine să mă ajute, atâta timp cât

pe mine nu m-a interesat de nimeni! Cu toate că sunt atât de frumoasă, sunt o broscuță perfectă, nu

mă voi putea salva din această situație. Ce păcat!

Înimioara ei începuse să plângă și să bată din ce în ce mai rar.

„Ajutooor!”, striga Kao în mintea ei, deoarece nu putea să exprime în sunete ceea ce simțea. În acel

moment peștele Ra tocmai făcea un salt deasupra apei. A văzut-o pe Kao și și-a dat seama de situația

în care se afla. Și rața sălbatică o văzuse dintre trestii și se apropia grăbită spre broscuță.

Peștișorul a făcut mai multe salturi, până când picăturile de apă au udat-o pe broscuță, dar ea

era în continuare amorțită. Atunci, rața sălbatică și-a deschis aripile, făcându-i umbră și protejând-o

de razele soarelui. A stat așa până când Kao a reușit să se miște.

A făcut un pas, apoi încă unul, și a reușit să se scufunde în apă. Era salvată!

După câteva momente, când a reușit să vorbească, le-a mulțumit celor doi pentru ajutorul oferit:

-Vă mulțumesc! Sunteți cele mai bune ființe de pe fața Pământului! Vă datorez viața! Am un profund

sentiment de recunoștință, dar simt în același timp o rușine fără margini! Deși eu v-am refuzat atunci când voi strigați după ajutor, pe mine m-ați salvat chiar și atunci când eu nu am putut să spun nimic. Cum reușiți să fiți atât de buni și cum reușiți să nu vă priviți ca și mine în oglinda magică a lacului pentru a vă vedea cât de frumoși sunteți? Cum?

-Noi avem altă oglindă magică, i-a răspuns rața. Toate viețuitoarele o au, chiar și tu, deși nu ți-ai dat seama până acum.

-Cum se poate? Care este aceasta? Unde este oglinda?

-Această oglindă se află în interiorul fiecărei persoane. Ea se numește oglinda sufletului. În ea se văd frumusețea faptelor bune și a ajutorului pe care îl oferim celorlalți în mod necondiționat.

-Vreau și eu să mă privesc în această oglindă!

Și de atunci broscuța Kao a devenit cea mai altruistă ființă de pe fața Pământului. Nu exista fiinta care sa fie in nevoie pe care broscuta sa nu o ajute!

